

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καί τι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει,
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὁσὶς Ἐπαρχίας — καὶ ὁσὶς Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δεκαπέντε καὶ ὁσὶς χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἄε κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὁσῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μὴ δακάρη.

Ὅκτώ καὶ εἴκοσι τοῦ Ἰουνίου,
μεγάλῃ κίνησις τοῦ Βασιλείου.

Πέντε καὶ εἴκοσι σὺν ἑκατόν,
παντοῦ κοψίματα μετ' ἐμετῶν.

Ἴδου καὶ ἄρθρον σοβαρόν,
κατάλληλον εἰς τὸν καιρόν.

Φεύγει λοιπὸν κι' ὁ βασιλεὺς νὰ κἀνῃ τὰ λουτρά του,
πρὸ ἡμερῶν μᾶς ἔφυγε καὶ ἡ βασίλισσά του.
Ὡρα καλὴ ὅσῃν πρύμνη τους κι' ἀέρας ὅσῃν πανιὰ τους,
ἄς πᾶν νὰ ἴδουν τί γίνεται γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κράτους,
ἄς πᾶν νὰ φᾶν, ἄς πᾶν νὰ πιοῦν, ἄς πᾶνε νὰ γλεντίσουν,
κι' ἴσως κι' αὐτοὶ μὲ φόρτωμα συμπαθειῶν γυρίσουν.

Μαλλόνουν τοῦτο τὸν καιρὸ οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ῥώσοι
ποιὸς θὰ μᾶς πάρῃ ἀπ' τοὺς δῆθ' μὲ τὸ δικό του μέρος,
ἐνῷ ἐμεῖς δὲν ἔχομε γιὰ τὸν καυγᾶ τους γινῶσι
καὶ ἡσυχοὶ κι' ἀξένοιαστοὶ διαβαίνομε τὸ θέρος.
Καθεὶς μᾶς θέλει σύμμαχον, καθεὶς μᾶς θέλει φίλον,
καὶ ἡ Ἑλλάς κατήντησε τῆς ἔριδος τὸ μῆλον.

Ποιὸς πεζεδέγκης εἶν' αὐτός, ποὺ δὲν θὰ μᾶς θελήσῃ,
ὅπου καὶ τὰ μανίκια του γιὰ ἡμᾶς δὲν θὰ ξεσχίσῃ;
Ποιὸς πεζεδέγκης εἶν' αὐτός, ποὺ γρῦ γιὰ μᾶς θὰ βγάλῃ;
ὦ γλυκυτάτῃ μου πατρὶς, ποιὸς σοῦ ἔμιλει καὶ πάλι!
Σήκωσ' ἀπάνω καὶ τὰ δῆθ' ἀνδρειωμένα χέρια,
κι' ἡ κεφαλὴ σου ἄς κτυπᾶ εἰς τοῦρανοῦ τὰστέρρα.

Κι' ἂν ἔλθῃ ὁ Σαλισουρὸ μὲ τοὺς δικούς του ὄλους
κι' ὁ Γλάδστων μὲ τὸ ζήτημα τῆς Ἰρλανδίας πείση,
τότε κι' ἐμεῖς πηγαίνουμε μαζί μὲ τοὺς χαχόλους
καὶ τοὺς Ἑγγλέζους στέλλομε ὅσῃν διάβολο πεσκέσι.
Ἄλλ' ἂν ὁ Γλάδστων ἰσχυρὸς σταθῇ ὅσῃν ἔξουσίαν,
τραβοῦμε τότε μὴ κλωτσιὰ ὅσῃν σύμμαχον Ῥωσίαν.

Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ, Ἕλληνες, θὰ βγοῦμε κερδισμένοι,
καὶ ἂν μὴ πόρτα μᾶς κλεισθῇ, ἢ ἄλλη μᾶς ἀνοίγῃ,
μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς καθέννας μᾶς προσμένει,
ἐδῶ οἱ Ῥώσοι κι' ἀπ' ἐκεῖ ὁ Γλάδστων κι' οἱ Οὐγγοί.
Καὶ τώρα ὅπως πάντοτε δὲν εἶναι παῖξε γέλα
νᾶχῃ κανεὶς ὅσῃν πλάι του τὴν ἄσπρη φουστάνελα.

Μαλλόνετε, μαλλόνετε, σὺν πεινασμένοι σκύλοι,
ὦ μέλλοντές μᾶς σύμμαχοι κι' εἰλικρινεῖς μᾶς φίλοι!
ἄλλ' οἱ Ρωμηοὶ τὴν κοῦτρα τους γιὰ τέτοια δὲν σκοτίζουν
καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας τὴν Ἄρτα φοβερίζουν.
Μὰ γράφουνε καὶ μὴ γράφῃ μεγάλη ὅσῃν Κομπότη,
φτύνουν τὰ γένεια τοῦ Κατῆ καθὼς καὶ τοῦ Δεσπότη.